

καθὼς καὶ οἱ κάτοικοι τῆς παρακειμένης κωμοπόλεως Soubise, δὲν ἐβράδυναν ἐπίσης νὰ τὸν ἀγαπήσωσι. Πάντες, ἀνεπαίσθητως πῶς καὶ λεληθότως, ἐφέροντο πρὸς αὐτὸν ὡς πρὸς τὸν φυσικὸν ἀρχηγὸν των, ὡς πρὸς τὸν ἀντιπρόσωπον τῶν προγόνων του. Ἡθέλησαν νὰ τὸν ἀναδείξωσι δῆμαρχον τῆς κώμης Soubise, ἀλλὰ τὸ ἤρνηθη, ἡ δὲ ἄρνησίς του ἐπληξίσε μᾶλλον ἀντὶ τοῦ νὰ σμικρύνῃ τὸ πρὸς αὐτὸν σέβας καὶ τὴν ἐπιρροὴν τὴν ὁποίαν καὶ ἄκων ἐξήσκει. Βλέπων τις αὐτὸν ἐκεῖ, ἐλυπεῖτο ἐνδομύχως ὅτι ἦτο ὁ ἔσχατος τοῦ γένους του. Ἐὰν καὶ αὐτὸς ἡσθάνετο κρυφίαν διὰ τοῦτο λύπην, εὔρεν ὅμως τὸν εὐγενέστερον παρηγορίας τρόπον. Ἐν ἐλλείψει κληρονόμου φέροντος τὸ ὄνομα του, ἀφῆκε διὰ τῆς διαθήκης του τὴν φέρουσαν τὸ ὄνομα τοῦτο ιδιοκτησίαν εἰς τὸ μοναχικὸν τάγμα τῶν ἀδελφῶν τῶν πενήτων, ὅπως ἡ ἑπαυλὶς του μεταβληθῇ εἰς ἄσυλον φιλανθρωπικόν.

Εἰς τὴν ἑπαυλιν ἐκείνην διῆλθε τὰς τελευ-

ταίας ἐβδομάδας τῆς ζωῆς του· ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν ἀσθενής, πολὺ ἀσθενέστερος ἢ ὅσον αὐτὸς ἐνόμιζεν, ὅπως νοσηλευθῇ εἰς Παρισίους. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀπέβιωσε (29 Νοεμβρίου 1889).

Εἰς τὸ κοιμητήριον τῆς ἡσυχου πόλεως τοῦ Hazebrouck ὁ εὐσεβὴς οὗτος υἱὸς εἶχεν ἀνεγείρῃ μικρὸν μαυσωλεῖον περιέχον τρεῖς τάφους. Δεξιόθεν κεῖται ὁ πατήρ του, ἀριστερόθεν ἡ μήτηρ τὴν ὁποίαν τόσον ἠγάπα. Ὡς ἔσχατον τεκμήριον τῆς πρὸς τὴν Ἑλλάδα στοργῆς, ἐπὶ τοῦ μνηματός της ἐχάραξεν, ἐν εἰδει ἐπιταφίου, τοὺς Ἑλληνικοὺς στίχους τοὺς εἰς τὸν θάνατόν της ποιηθέντας ὑπὸ τοῦ ἐν Βενετίᾳ φίλου του, Κου Κωνσταντίνου Τριαταφυλλῆ. Ἐκαστον τῶν δύο μνημείων στεφανοῦται διὰ προτομῆς μαρμαρίνης. Τρίτῃ προτομῇ, ἔργον καὶ αὕτη τοῦ φίλου του Bonnassieux θὰ στηθῇ ἐπὶ τοῦ ἀναμεταξὺ τῶν δύο μνημείων τάφου, τοῦ νεωστὶ ἀνοιχθέντος ὅπως περιλάβῃ τὸ λείψανον τοῦ τελευταίου de Queux de Saint-Hilaire.

Δ. ΒΙΚΕΛΑΣ.

Ἡ λυγερή

Συνέχεια· ῥθε σ. 282

— Ποιὸς Νικολὸς θάρτῃ, θεία; ἠρώτησεν ἀνήσυχος ἡ Ἀνθή.

— Ποιὸς Νικολὸς; ὁ ἴδιός σας, ἀπήντησε κατακόκκινη ἐκ τῆς στενοχωρίας ἡ Φρόσω.

Ἡ Ἀνθή ἡσθάνθη εὐθὺς ἕνα ἰσχυρὸν νυγμὸν εἰς τὴν καρδίαν καὶ ἀνετριχίασε σύσσωμος. Ἡ λυγερὴ ἔφριττεν εἰς μόνον τὸ ὄνομα τοῦ Νικολοῦ· ἐκεῖνοι ἤθελαν νὰ ὑπάγῃ μαζί του εἰς τὴν πανήγυριν· νὰ καθήσῃ γόνα με γόνα ἐπὶ τοῦ κάρρου, νὰ ἔχῃ αὐτὸν ἐμπρὸς τῆς ἡμέραν ὁλόκληρον καὶ νὰ εἶνε καταδικασμένη ν'ἀκούῃ τὴν φωνὴν του, τὴν χονδρὰν καὶ ἀγρίαν φωνὴν του ἡ ἡποία ὁμοιάζε με χλημνίντισμα ἵππου. Καὶ αὐτὸ βεβαίως θὰ εἶνε προεσχεδιασμένον ἀπὸ τοὺς γονεῖς της. Μετὰ τὴν συνάντησιν ἐν τῷ οἰκίσκῳ τῆς γοήσεως ἤρχετο τὸ ταξίδιον ἐπὶ τοῦ κάρρου· μετὰ τὰς προτάσεις ἤρχετο ἡ ἐκτέλεσις τοῦ συνοικεσίου. Οὕτω πάντοτε γίνεται εἰς τὰ χωρία. Ἄμα συμφωνήσουν τὰ ἐνδιαφερόμενα μέρη κάμνουν ἕνα τραπέζι ἀπὸ κοινοῦ, πορεύονται εἰς καμμίαν πανήγυριν, εἰς διασκεδάσιν τινα κατὰ τὴν παραλίαν τοῦ Ἀγίου Ἀθανασίου, ὁπόθεν ἔρχονται ὅλοι μαζί εἰς τὸν οἶκον τῆς νύμφης τὴν ἐσπέραν. Τοῦτο συντείνει εἰς τὸ νὰ γνωρισθοῦν κάπως καλλίτερον ὁ γαμβρὸς καὶ ἡ νύμφη καὶ νὰ κοινοποιηθῇ με τρόπον τὸ συνοικεσίον εἰς τὴν κωμόπολιν. Ἀργότερα, ἦτο βεβαία ἡ Ἀνθή, ὅτι θὰ ἤρχιζον τὰ γεύματα καὶ δείπνα εἰς τὸν γαμβρόν, αἱ ἀποστολαὶ κανενὸς γλυκίσματος ἐκ μέρους τῆς πενθερᾶς, εἴτε τὸ ῥάψιμο ἀσπορροῦχων ἐκ μέρους τῆς νύμφης με-

χρις οὐ γίνῃ ὁ ἐπίσημος ἄρραβών. Ὡ πολλὸ κακὰ ἤρχισεν αὐτὸ τὸ παιγνίδι, παρὰ πολλὸ κακὰ!...

Ἐνῶ ἀνεκύκλου ταῦτα εἰς τὸν νοῦν της ἡ λυγερὴ ἐφάνη ἐρχόμενος μακρόθεν ὁ Νικόλαος Πικόπουλος. Εἶχε τὴν ἀριστεράν χεῖρα ὀπίσω, ἐπὶ τῆς ὀσφύος ἐστηριγμένην. Τοῦτο δὲ ὄχι διότι ἔπασχεν τὸ ἐρυσίπελας ἥδη εἶχεν ἐξαλειφθῇ χάρις εἰς τοὺς ἐξορκισμοὺς τῆς Κυρᾶ Παγώνας καὶ τὰ ἐκ καπνοφύλλων καὶ ἔξους ἐπιθέματα. Ἀλλὰ μετὰ τῶν ἐμποροῦπαλλήλων τοὺς ὁποίους ἔλαβε τὴν εὐτυχίαν νὰ πλησιάζῃ κατὰ τὴν βραχείαν μέχρι Πατρῶν ἐκδρομὴν του, θεωρεῖται ἡ στάσις ἐκείνη ὡς ἡ μᾶλλον ἀρμόζουσα εἰς ἕνα ἔμπορον. Νὰ βαδίξῃ τις βραδείως νὰ ἔχῃ τὴν κόμην λαμποκοποῦσαν ὡς ὁ κασσίτερς ὑπὸ τοῦ ἐλαίου, τὸ ἡμύψηλον ὀλίγον ἐπικλινές εἰς τὰ δεξιά, τὴν ἄλυσιν τοῦ ὥρολογίου χονδρὴν, καταφορτεν ὑπὸ πετραδίων καὶ δακτυλίων, ἀδιάφορον ψευδῶν ἢ γνησίων, καὶ διαζωννύουσας ἐπιδεικτικῶς τὸ ἐπιγαστήριον, τὴν μίαν χεῖρα ἐρειδομένην ὀπισθεν, ὡς νὰ ἐκουράσθῃ ἀπὸ τὸ μέτρημα τῶν χρηματοδεμάτων, ἐνῶ ἡ ἄλλη ἀδιαφόρως θὰ παίξῃ λεπτὸν ραβδίον, ὧ, δίδει σοβαρὰν περὶ αὐτοῦ ιδέαν εἰς τὸ χυδαῖον πλῆθος, παριστᾷ ἑαυτὸν ἀκόμη καὶ εἰς τὸν δρόμον ἀπησυχολημένον ὑπὸ τῶν ἐμπορικῶν κεφαλαίων του. Ἀς ἀφήσωμεν δὲ ὅτι ἀναβιβάζει καὶ τὴν θέσιν του ὡς ὑποψηφίου γαμβροῦ. Ἐγνώριζε πολὺ καλὰ νὰ ὠφελῇται ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐμπορικὰ τετίρπια ὁ Νικόλαος Πικόπουλος, ὁ ἐπιχειρηματίας Διτριώτης, ὁ ἀναχωρήσας με-

μισό τσαρούχι ἀπὸ τὴν ἄγονον πατρίδα του καὶ ἡδὴ μέλλων νυμφίος τῆς θυγατρὸς τοῦ ἀφέντη του. "Ε, ναὶ διάβολε! ἄς μὴ λέγει τίποτε ὁ γέρων Στριμμένος· ἐνόησεν αὐτὸς πρὸ πολλοῦ μέχρι τινὸς σημείου ἐσκόπει νὰ φέρῃ τὸν συνεταιρισμὸν τῶν ὁ γέρων ἔμπορος. Δὲν χρειάζεται δὲ καὶ μεγάλη ἐξυπνάδα νὰ μαντεύσῃ κανεὶς τί θέλει νὰ εἴπῃ ὁ κύρ Παναγιώτης, ὅτε ἀκούων καμμίαν ἐκ τῶν ἐπίνοιαν, ἐνθουσιᾷ καὶ τύπτει προστατευτικῶς τὸν ὦμόν του, ἐκφωνῶν:

— "Ε. μωρὲ παιδί μου, κάνε δουλειά σου καὶ δὲ χάνεις· ἐγὼ ἐγέρασα πιά!...

Οὕτε κανένα γριφὸν προτείνει εἰς αὐτὸν ἡ καλὴ γραιο ἀφεντικιά του, ἡ Κυρά Παναγιώταινα, ὅταν τοῦ ἐπαναλαμβάνῃ συχνά ὅτι εἰς τὸν γάμον του, γάμον αὐτοῦ καὶ τῆς Ἀνθῆς βεβαίως—ἡ δὲ χορεύσῃ μὲ τὸ ἓνα πόδι. Μόνον αὐτὸ τὸ ἀγριοκάτσουλο ἡ Ἀνθὴ δὲν εἰξεύρομεν τί σκέπτεται ἀκόμη, ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἦτο καὶ ἄξιον λόγου. Ποῖος τὴν ἐρωτᾷ αὐτήν; Ἐκείνον τὸν ὁποῖον θὰ τῆς δώσουν οἱ γονεῖς, ἄνδρα ἐκείνον καὶ θὰ δεχθῇ. Αὐτὸ ἔμεινε τώρα νὰ ἐρωτοῦν καὶ τὰ κορίτσια!... "Επειτα δὲν ἦτο ταχὰ ἄξιος αὐτὸς ὁ Νικολός; ἦτο καὶ καλλίτερός της. Πόσας ἄλλας προτάσεις ἔφερον εἰς αὐτὸν μέχρι τοῦδε καὶ ἀπὸ τὰ χωρία καὶ ἀπὸ τὰ καλλίτερα σπίτια τῆς κωμοπόλεως! Νά, ἡ δύνατο ἂν ἤθελε νὰ τὰ μετρήσῃ ἓνα, ἓνα... Καὶ ὁ μπακαλόπαις εἰς τὴν σκέψιν αὐτὴν προέτεινεν ἐπιδεικτικώτερον τὴν κοιλίαν του καὶ ἔπαιζε τὴν βράβδον ταχύτερον ἐν τῇ χειρί. Ἀτυχῶς ὅμως δὲν ἔκαμνε τὰς αὐτὰς σκέψεις καὶ ἡ λυγερή, ἡ κόρη τοῦ ἀφέντη του. Αἱ περὶ τοῦ καλοῦ ιδέαι τῆς παρθένου δὲν συνεβίβαζοντο καθόλου μὲ τὸ ὁλοστρογγύλον παράστημα, τὸν πληθωρικὸν τράχηλον, ὃν δὲν ἤσχυε νὰ περιλάβῃ καθόλου τὸ κολλαρισμένον περιλαίμιον, τὰς πλαδαράς παρειάς ἐκ τῶν ὑποίων προέκυπτον ἀπειλητικαὶ τρίχες μ' ὅλον τὸ μέχρις ἀποδάρσεως ξύρισμα, τὸν μίξοπόλιον μύστακα ὃν δὲν ἴσχυεν οὐδὲ τοῦ σύκου ἡ συνδετικὴ οὐσία νὰ καθυποτάξῃ. Μόλις εἶδεν αὐτὸν πλησιάζοντα ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπον δυσaráστως.

— Ἐγὼ δὲν ἔρχομαι· εἶπεν ἐντόνως εἰς τὴν θεῖαν της.

— Τί, δὲν ἔρχεσαι; ἠρώτησεν κατάπληκτος ἡ Φρόσω.

— Ναί, δὲν ἔμπορῶ...

Καὶ ἀνῆλθε ταχέως εἰς τὴν οἰκίαν ὅπου ἐξερράγη εἰς λυγμούς καὶ δακρυά. Μάτην ὁ πατήρ, ἡ μήτηρ, ἡ Φρόσω παρεκίνουν αὐτὴν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν πανηγύριν καὶ τὴν ἡρώτων τὴν αἰτίαν τῶν θρήνων της.

— Πήγαίνε, μωρὴ θυγατέρα, νὰ ξανοίξῃ καὶ ὁ νοῦς σου· ἔλεγεν ἡ Κυρά Παναγιώταινα.

— "Οποῖος θέλει ἄς πάῃ· νὰ ὁ δρόμος! ἀπὴν-τα ἡ λυγερή.

Κ' ἐγερθεῖσα μετὰ πείσματος εἰσῆλθεν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον καὶ ἐξεδύθη τὰ ἐορτάσιμα ἐνδυματὰ της, ἐνδυθεῖσα τὰ καθημερινά.

Ἀλλ' ἡ ἄρνησις αὕτη τῆς παρθένου ἔφερε πάλιν εἰς δύσκολον θέσιν τὴν Φρόσω. Ἀκούς ἐκεῖ, ἐνῶ ἡτοιμάσθη καὶ ἐστολισθῇ καλὰ καλὰ ἡ Ἀνθὴ αἰφνης νὰ μεταβάλλῃ γνώμην! Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία· κάποιος διάβολος ἀπεφάσισε νὰ ἐμποδίσῃ τὴν Φρόσω ἀπὸ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ ἱεροῦ σκοποῦ της Ἐπιτήδεε διὰ νὰ τὴν κολάσῃ ἦλθε καὶ συνεμπῆκε τόσον ἀποτόμως καθ' ἣν ὥραν θ' ἀνεχώρουν. Τὰ συνεβίβει αὐτὰ ὁ ἀναθεματισμένος Σατανᾶς! Πόσας φορὰς παρουσιάζεται εἰς τοὺς ἱερεῖς, καθ' ἣν ὥραν πορεύονται εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὅπως ἱεουργήσουν καὶ ἐγείρει προσκόμματα πότε τοὺς σκύλους ἐρεθίζων κατ' αὐτῶν, πότε εἰς ἀνεμοστρόβιλον μεταβλλόμενος συναρπάζει τὸ καλυμμαύχιόν των καὶ τοὺς ἀπομακρύνει τῆς ἐκκλησίας, πότε παρουσιάζει λάκκους ἀνυπάρχτους πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των καὶ εἶνε ἠναγκασμένοι οἱ ἄγιοι πατέρες ν' ἀπαγγέλλουν τροπάρια καὶ προσευχὰς καθ' ὅλον τὸν δρόμον διὰ νὰ ἀπαλλαγοῦν τοῦ πειρασμοῦ. Καὶ ἡ ἀγαθὴ χριστιανὴ ἑσταυροκοπεῖτο κατακόκκινη ἐκ τοῦ θυμοῦ καὶ μόλις συνεκράτει τὰς βλασφημίας τὰς ὁποίας ἡτοιμάζετο νὰ ἐκφέρῃ διὰ τὸ παρουσιασθῆν ἐμπόδιον. Τώρα τί νὰ κάμῃ; μὲ ποῖον νὰ πορευθῇ εἰς τὴν πανηγύριν; Καὶ ἐπανελάμβανε τὰς πρεσβείας της εἰς τὴν Ἀνθὴν. Ἀλλ' ἡ λυγερὴ ἦτο ἀμετάπειστος.

— Μωρὴ, πηγαίνετε μοναχοὶ σας· εἶπεν ἡ Κυρά Παναγιώταινα εἰς τὴν νύμφην της, παρακινούσα αὐτὴν νὰ πορευθῇ μόνη μετὰ τοῦ Νικολοῦ.

— Τί θές νὰ μοῦ κρεμάσουν κουδούνια; ἡ δὲν τὰ ξέρουμε τὰ Λεχινιά! ἀπήντησεν ἡ Φρόσω θυμωδῶς, φοβουμένη τὰ δύσφημα στόματα τῶν χωρικῶν.

Αἰφνης ἀγαλλίασις κατέλαβε τὴν ψυχὴν τῆς χωρικῆς καὶ τὸ πρόσωπόν της· ἠθρίασεν ὥσεί ἐν μέσῳ τῆς ἀδημονίας της συνέλαβε καλὴν ἐλπίδα. Βέβαια, καλὰ τὸ ἐνθυμήθη. Ἄν ὑπάγῃ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Παντελῆ τοῦ φούρναρη κάποια ἀπὸ τὰς θυγατέρας του θὰ τὸν ἀκολουθήσῃ. Μάλιστα ἡ Βασιλικὴ ἡ μεγαλειτέρα τὸν σταυρόν της κάμνει διὰ πανηγύρεις καὶ σεργιάνια. Ἡ Φρόσω ἔταχνε τὸ βῆμα καὶ ἀνῆλθε τέσσαρας τέσσαρας τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος τοῦ Παντελῆ. Εὐθύς δὲ ἔθεσαν εἰς ἐνέργειαν ὅλην τὴν εὐγλωτίαν της, φοβουμένη ἄρνησιν ἐκ μέρους τῆς μητρός, διότι δὲν ὑπέβαλλεν ἀπὸ πρὶν τὴν πρόσκλησιν της ἀλλ' ἤρχετο τόσον ἀποτόμως. Ἦρχισε λοιπὸν εὐθύς μόλις ἀντίκρουσε τὴν Παντελιοῦ τὰς παρακλήσεις ἡ μικραῖουσα σχεδόν, διότι ὁ διάβολος ἔθετεν ἐμπόδια εἰς τὸν ἱερὸν σκοπὸν

της καὶ λέγουσα ὅτι ἂν ἡ γραῖα ἀφίστημι ἅν τῶν θυγατέρων της νὰ τὴν συνοδεύσῃ, θὰ ἔπραττε πολὺ, μὰ πολὺ θεάρεστον ἔργον καὶ θὰ εἴλκυε τὰς εὐλογίας τοῦ ἁγίου ἐπὶ τὸν οἶκόν της. Ἄμα δὲ ἐνόησε ἁπλῶς κλονουμένην τὴν μητέρα εἰς τὰς ἀντιρρήσεις της ἐστράφη πρὸς τὰς παρθένους καὶ διὰ ζῶηρου λόγου ἤρχισε τὴν περιγραφὴν τῆς πανηγύρεως ἵνα κεντήσῃ τὴν περιέργειάν των. Ὡς θὰ περάσουν ὥραϊά ἐκεῖ! θὰ ἰδοῦν τόσον κόσμον! Τοὺς βλάχους, ταῖς βλαχοπούλαις μὲ τ' ἀργυρὰ γκιουρτάνια καὶ τὰ χαῖμαλιά, τὰ βλαχόπουλα μὲ τὰ γαντζούδια καὶ τοὺς τοκάδες, κατάφορτα ὥστε νὰ λέγῃς ὅτι τρέμει ὁ τόπος ὅταν περιπατοῦν. Καὶ ὁ ναῖσκος ὁ συνήθως τόσον σοδαρός, μὲ τὰ μαῦρα μυκητιῶντα τεῖχη του καὶ τὸν ἄξεστον ῥυθμὸν του. καὶ αὐτὸς θ' ἀποβάλλῃ τὴν σοδαρότητά του καὶ θὰ ἐμφανισθῇ στολισμένος μὲ ἄνθη περὶ τὴν θύραν καὶ τὰ παράθυρα καὶ στεφάνους καὶ κηρίνας ζώνας. Καὶ περὶ αὐτοῦ ἀληθῆς μυρμηκία ἀνθρώπων· καὶ φωναὶ τοῦ οἰνοπώλου ὅστις ἔχει στήση τὸ πρόχειρον οἰνοπωλεῖόν του κάτω παχυσκίου ἀγριελαιας, τοῦ μικρεμπόρου, πλανωμένου ἐδῶ κ' ἐκεῖ μετὰ τοῦ ἐμπορεύματός του, τοῦ ζαχαροπώλου ἀκολουθοῦντος παρὰ πόδας τὰ παιδιὰ καὶ φωνάζοντος ἐλκυστικὰ «κοκοράκια γλυκά!... μελένια παστέλια!...» ἐνῶ ἄλλος ἐκεῖ φωνάζει διατόρως «ἄσπρο-μαῦρο! ἄσπρο-μαῦρο!» Καὶ τί εἶνε αὐτὸ τὸ ἄσπρο-μαῦρο; Ἕνας κύκλος μὲ ἄσπρας καὶ μαύρας ταινίας κ' ἓνας ῥόμβος μὲ τὰ αὐτὰ χρώματα ὅστις στρέφεται ὡς ῥοδάνι εἰς τὴν αὐ-

λακα καὶ τέλος πίπτει εἰς μίαν πλευράν ἄσπρην ἢ μαύρην καὶ χάνεται ὁ παρὰς...

Καὶ τὰ παιδιὰ; Ἄ τὰ παιδιὰ εἶνε ἄλλοῦ. Συναζονται τὰ πονηρὰ ἐκεῖ ὅπου θεορεῖται εὐκολώτερον τὸ κέρδος, εἰς τὴν Κρησάραν καὶ ῥίπτουν ἐκεῖ τὰς πεντάρας των. Ἀλλ' αὐταί, ὡς νὰ ἔχουν, θαρρεῖ, συνεννόησιν μὲ τὸν ξένον πηδοῦν ἐξω, ὡς ἀκρίδες καὶ χάνουν τὰ καυμένα τὰ μικρά. Καὶ ἔστι παλ' ληκάρια, ὧς ἔστι λεβέντες ποῦ νὰ τοὺς πιῇ κανεὶς ἐς τὸ ποτῆρι ὅπισθεν τοῦ ναῖσκου δοκιμάζουν τὴν εὐστοχίαν των ὁπλῶν των, λαμβάνοντες ὡς σκοπόν, τὸν σταυρὸν ἐκεῖ κανενὸς τάφου—ἀκούς τὸν σταυρὸν!..

Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ εἴπῃ περισσότερα ἢ εὐφραδὴς χωρική. Ὅλοι αἱ θυγατέρες τοῦ Καίουρίου, καταμαγευμένοι ἐκ τῶν λόγων της, ἦσαν πρόθυμοι νὰ τὴν ἀκολουθήσουν. Μάτην ἡ μήτηρ προσεπάθει νὰ τὰς ἐμποδίσῃ, ἰσχυρίζομένη ἐν γέλωτι ὅτι ὁ Δημήτρης ὁ μεγαλειότερος υἱὸς της, θὰ τὰς ἔδερν ὅλας καὶ αὐτὴν τὴν ἰδίαν ἅμα ἐμάνθανε τοῦτο.

— Ἄ, μπά, καλὸ τύχη· ὁ Δημήτρης δὲν εἶνε τέτοιος, τὸν ξέρω· ἔχει ἀγαθὴ ψυχὴ· εἶπεν ἡ Φρόσω ἵνα καθησυχάσῃ τὴν γραῖαν καὶ τὴν τύχη τοῦ σκοποῦ της.

Ἡ γραῖα τῷ ὄντι εἰς τὸν ἔπαινον ἐκείνον τοῦ υἱοῦ της εἰσέγησε καὶ δὲν ἔφερεν ἀντίρρησην. Ἐφρόντισε μόνον πῶς νὰ καθησυχάσῃ τὴν προθυμίαν τῶν θυγατέρων της δώσασα μόνον εἰς τὴν Βασιλικὴν τὴν ἄδειαν ν' ἀκολουθήσῃ τὴν Φρόσω εἰς τὴν πανηγύριν.

Ἔπεται συνέχεια

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ.

ΟΥΡΑΝΙΑ

ὑπὸ Καμίλλου Φλαμμαρίον

Συνέχεια· ἴδε σελ. 284

Συνῆλθον τοιοῦτοτρόπως ἀμφότεροι εἰς μίαν τῶν μᾶλλον προνομιοῦχων χωρῶν τοῦ κόσμου ἐκείνου, γείτονες καὶ προωρισμένοι νὰ συναντηθῶσιν ἐκ νέου ἐν τῇ ζωῇ καὶ νὰ μερισθῶσι τὰς αὐτὰς συγκινήσεις, τὰς αὐτὰς σκέψεις, τὰ αὐτὰ ἔργα. Διό, καίτοι ἡ ἀνάμνησις τῆς ἐπιγείου ὑπάρξεώς των ἔμενε ἀποκεκρυμμένη καὶ ὥσπερ ἐξαλειφθεῖσα ἐκ τῆς νέας μεταμορφώσεως, ἐν τούτοις ἀόριστόν τι αἰσθημα πνευματικῆς συγγενείας καὶ ἀμέσου συμπαθείας δεσμός τοὺς συνήνωσεν εὐθὺς ὡς ἐπανεῖδον ἀλλήλους. Ἡ ψυχικὴ αὐτῶν ὑπεροχή, τὸ ποῖόν των συνήθων αὐτῶν σκέψαν, ἡ κατὰστασις τοῦ πνεύματός των συνεθισμένου εἰς τὴν ἀναζητήσιν πανταχοῦ τοῦ σκοποῦ καὶ τῶν αἰτίων ἀπέδωκεν εἰς ἀμφοτέρους ποιάν τινα ἐνδόμυχον ὀξυδέρκειαν, ἀποχωρίζουσαν αὐτοὺς ἐκ τῆς γενικῆς ἀμαθείας τῶν ζώντων. Ἠγαπήθησαν τόσον αἰφνιδίως, ὑπέστησαν τόσον εὐπαθῶς τὴν μαγνητικὴν ἐπίδρασιν τοῦ κεραυνοῦ τῆς συ-

ναντήσεώς των, ὥστε μετ' ὀλίγον ἀπετέλεσαν ἐν καὶ μόνον ὄν, ἠνωμένοι ὅπως καὶ κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ ἐπιγείου χωρισμοῦ των. Ἐνεθυμοῦντο ὅ τι εἶχον ἤδη συναισθανθῇ, ἦσαν δὲ πεπεισμένοι ὅτι τοῦτο συνέβη ἐπὶ τῆς Γῆς, ἐπὶ τοῦ γείτονος πλανήτου τοῦ λάμποντος τὴν ἐσπέραν διὰ τόσον ζωηρὰς λάμψεως εἰς τὸν οὐρανὸν τοῦ Ἄρεως, ἐνίοτε δὲ κατὰ τὰς μονήρεις αὐτῶν πτήσεις ὑπεράνω τῶν λόφων τῶν πεφυτευμένων δι' αἰθερίων φυτῶν παρετήρουν τὸν «ἐσπερινὸν ἀστέρα» προσπαθοῦντες νὰ συνδέσωσι πάλιν τὸ θραυσθὲν νῆμα τῆς διακοπείσης παραδόσεως.

Ἀπροσδόκητον συμβάν ἐξήγησεν αὐτοῖς τὰς ἀναμνήσεις των καὶ τοῖς ἀπέδειξεν ὅτι δὲν ἠπατῶντο.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Ἄρεως εἶνε πολὺ ὑπέρτεροι τῶν τῆς Γῆς ὡς πρὸς τὸν ὀργανισμόν, ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν καὶ τὴν λεπτότητα τῶν αἰσθήσεων καὶ ὡς πρὸς τὰς διανοητικὰς δυνάμεις.